

ΘΕΑΤΡΟ

ΓΟΛΔΟΝΗ: «Λοκαντιέρα», 'Εθνικό Θέατρο.

Ἡ παράσταση τῆς «Λοκαντιέρας» ἔδειχνε μιὰ προχειρότητα σάν φερτινὸ δευτερότερου θεάτρου, πού δὲν ξέρεי τί ν' ἀνεβάσει καὶ παίρνει ὅ,τι τύχει. Ὁ κ. Αὐλωνίτης ἔκανε τὸ θεατὴ ν' ἄπορει πότε καὶ πὼς ἀποφασίσθηζε νὰ πάρει ἕναν τέτοιο ρόλο καὶ ὁ κ. Μαλλιαγρός, πού εἶχε στὴν Ὀπερέττα φήμη γιὰ κοιμῶς, ἂν καὶ φόραγε ἀνυπόφορα γιὰ τὴν πολυτέλειά τους ροῦχα, ἔκανε τὸ θεατὴ νὰ θυμᾶται λιμπρέττο, γραμμένο στὸ γόνατο καὶ ὄχι τέτοιο θαυμάσιο ἔργο· τὸ ξεχνούσε κανεὶς κι' αὐτὸ καὶ τὴ λεπτότητά του. Ὁ κ. Εὐθυμίου διδάχθηζε ἀπὸ τὸν κ. Πολίτη νὰ παίξει δῆθεν σάν αὐτοσχέδια, σάν παλαιῖα καὶ γίνηκε καταγκιόζης· ὁ μακαρίτης ὁ Κανέλλος, ὁ κ. Οἰκονόμου καὶ ὁ κ. Χρυσστομίδης δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι πρότυπα γιὰ ἕνα νέο καλὸ ἠθοποιό· θέλει νὰ τὸν μειώσει τὸν κ. Εὐθυμίου ἢ καλλιτεχνικὴ διεύθυνση; Ταίριαζε ὁ ρόλος (ὁ ἔραστής τοῦ ἔργου) στὸν κ. Μαρία; Γλύτωσε ὁ ἄριστος κ. Ἰακωβίδης καὶ θὰ πρέπη νὰ εἶναι κανεὶς ἱκανοποιημένος ἀπὸ τὴν κ. Ἀνδρεάδη. Ἄδικο ἦτανε νὰ τῆς γράφουν συνάδελφοι τῶν ἐφημερίδων πὼς δὲν προσφέρει καλὰ· ἴσα ἴσα δὲν ἔχασα ἐγὼ τουλάχιστον, οὔτε μιὰ φράση· μερικὲς φορές· μάλιστα θαύμασα τὴν ἀναπνοὴ τῆς, πού τῆς ἔδινε τὴν ἰκανότητα ὀρισμένες φράσεις νὰ τὴς λείει σάν Μαρία, ἂν ἐννοεῖται, δὲν εἶναι ἱεροσουλία τέτοια φράση. Τὸ ἐλάττωμα τῆς ὀρειᾶς αὐτῆς κυρίας εἶναι ἄλλου· φαντάζεται, ἀσφαλῶς, ὅτι, ἐπειδὴ εἶναι ψηλὴ καὶ «μοιραία» πιθανόν, τοῦτο νοιάζει τοὺς θεατῆς τῆς· φροντίζει λοιπὸν καὶ σφίγγεται, κορδώνεται καὶ γίνεται προσποιημένη· ἀκόμη θὰ νόμιζε κανεὶς ὅτι θεωρεῖ τὸν ἑαυτὸ τῆς ἄξιο γιὰ μεγαλύτερο θέατρο ἢ τουλάχιστο, γιὰ κοινὸ ἀπὸ Σαίξπηρ καὶ ἀπὸ Μολιέρους. Πόσο θαυμαστὴ ἦταν Πόρσια καὶ στὸ Μπόρμαν! Ἄλλη μιὰ ἐλπίδα λυγισμένη. Ἄς μᾶς δώσει δυὸ-τρεῖς τέτοιες δημιουργίες!

Ὁ κ. Πολίτης φυσικὰ θὰ μπορούσε νὰ διακρίνει πὼς τὸ ἔργο δὲν θὰ παιζότανε καλὰ· τότε, ἀφοῦ δὲν ὑπῆρχε τὸ ἐνδεχόμενο γιὰ μιὰ ἐπιτυχία τῶν ἠθοποιῶν, γιατί ἀνέβηκε ἢ «Λοκαντιέρα»; Τί μᾶς ἐνδιέφερε; Τὸ δυστυχημένο τὸ ἑλληνικὸ κοινὸ δὲν ἔχει ἄρα γε τὸ δικαίωμα νὰ δῆ κάτι πιὸ σύγχρονο, νὰ τοῦ τὸ παίξουν πιὸ καλὰ καὶ νὰ τὸ χαρεῖ περισσότερο; Ἡ Ἀγγλία, ἢ Γερμανία, ἢ Γαλλία, ἢ Ἀμερικὴ δὲ βγάζουν τίποτα καλὸ; Ἡ «Λοκαντιέρα» ἦταν γνωστὴ στὴν Ἑλλάδα καὶ ὅσοι δὲν τὴν εἶχαν δεῖ, σχεδὸν τὴν ξέφανε· τὰ πολυπαιγμένα ἔργα κουράζουν, φαίνονται παλιά, ἂν δὲν εἶναι Σαίξπηρ, Σοφοκλῆς, Ἴψεν.

Ὁ κ. Πολίτης, πρέπει—ΠΡΕΠΕΙ—ν' ἀφήσει τὸ διανοητικὸ φασισμό. Δὲν τὸν κυνηγáει τὸ φάσμα τοῦ Ὀθέλλου, τοῦ Οἰδίποδα, τοῦ πολιοῦ τοῦ Μπόρμαν, ὅταν μᾶς δίνει ἀδιάφορα ἔργα; Λαμπρὸς ὁ Γολδόνη, μὰ τί μᾶς νοιάζει; Ἐφυγα μὲ βαρεῖα καρδιά πρὶν τελειώσει τὸ ἔργο. Τί νᾶκανα; Ποιὸς καῦμός μου, ποιὸ αἰσθημᾶ μου βρῆκε ἀνάπαυση στὴ «Λοκαντιέρα»; Μὰ δὲν τὸ θέλω, δὲν τὸ μπορῶ νὰ πιστέψω πὼς πρέπει ν' ἀπογοητευθοῦμε. Ἐχομε τὸ Λήρ νὰ μᾶς ἀναπαύσῃ. Γιατί ἄλλοιῶς ἀπὸ τὸ Ἐθνικὸ δὲν ἔχομε νὰ περιμένουμε τίποτε ἄλλο, παρὰ μιὰ ὑπόδειξη γιὰ τὴν ἀναγέννηση τῆς Ἐπιθεώρησης· σζάλες μὲ σεντέφι, προβολεῖς, θέαμα. Οἱ οὐράνιες δυνάμεις νὰ τὸ κάψουν τὸ τέτοιο θέατρο. Οἱ αὐλαῖες καὶ τὰ λοιπὰ δὲν ὠφελοῦν. Ἔργα, ἔργα νέα, σύγχρονα. Ὅχι οὐδέτερα καὶ ἀδιάφορα. Στὸ τέλος καὶ τὸ Ἐθνικὸ θὰ χάσῃ τὸ κοινὸ του. Αὐτὸ βέβαια ἐμένα δὲ μὲ μέλλει, ἀλλὰ δὲν εἶναι σωστὸ νὰ συμβεῖ...